

SZARVAS és VIDEKE

TARSADALMI ES SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Jókai Mór-utca 1257. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.
BÉRMENTELLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.
Felelős szerkesztő Benczúr Sándor

MEGJELNIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . 2 frt.
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . . . 8 kr.

Kiadóhivatal:

Beliczey-utca 11. szám. (saját ház.) hová az előfizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad.
BÉLYEGDÍJ MINDEN HIRDETÉSÉR 30 KRAJCÁR.
Kiadó s lap tulajdonos SÁMUEL ADOLF

Az iparmozgalom meghamisítása.

Az iparpártorlási mozgalom mindenütt nagy hullámokat vet fel. A kormány, testületek, egyesületek, magánosok, a sajtó lelkesedéssel karolták fel az ügyet. Ez a lelkesedés azonban csupán szalmatűz: a magyar társadalom csak csekély része pártolja practice is a honi ipart, a társadalom javarésze azonban csak elvileg járult a mozgalomhoz.

Hisz ez természetes is: időnk kell lefolyni míg az egész magyar társadalmat át fogja hatni a hazafiasság, mikor szinte parancsolólag fog lépni a magyar ipar termékekért, mikor meg fogja vetni hazafiatlansággal fogja vádolni azt, ki melőzve a magyar ipart a külföldi pártolja.

Ugy-e bár ideális állapot volna ez? Mily büszkén veregetnek mellünket, nohát végre valamire magyarok vagyunk testben lélekben, megtudjuk védni a becsületes magyar iparos munkáját is! Igen ám! lesznek azonban még ez ideális korban is sokan, kik Bécs illetőleg a külföld felé szeretnek gravitálni; nem válnak tehát tökéletes tettekké az eszmék melyek utóbbi időben gomba módra láttak napvilágot. Az utolsó év eszmékben gazdag volt, tán sohase volt annyi a nép jólétét célzó eszme együtt, mint ma. Félő nagyon, hogy a tulságos sok eszme megrontja egymást, melyeket legutóbb vezető férfaink felszínre vetettek. A sok orvos el fogja rontani a beteg Magyarországot, a helyett, hogy gyógyítanak súlyosabb veszélybe hozzák.

De nem is erről akarok beszélni. — Maradjunk az ipar mozgalomnál. Tény, hogy addig, míg az egész magyar társadalom nem ébredt tudára annak, hogy a becsületes iparos tisztelni való s a társaság körébe való polgár, — mindig fogyatékos lesz az ipar pártolás. Ez totum factum Ezt megcáfolni nem lehet. Ha a becsületes iparost

polgárnak sa társaság közzé valónak ismerjük el, megleszen az óhajtott gyümölcs, a hamisítatlan magyar ipar pártolás.

De alig indult meg a mozgalom, már is nagy aggodalommal tekintünk elibe, hogy, — ha a mozgalom nagyobb arányokat fog ölteni, — a hazafias magyar társadalmat meg fogják téveszteni, kelepcébe fogják juttatni, mint azt ma teszük.

Már most, mikor még az iparpártolás útjának csak első fokán áll, egyes magyar iparos cégek felhasználva a mai hazafias közhangulatot külföldi cikkekkkel tévesztik a közönséget. A magyar gyártmány nál sokkal silányabb portékára ráfogják: „honi ipar“. Ha az iparpártolás virágzó korát fogja élni, teljesen megfordítva lesz a dolog: eddig magyar gyártmányu külföldinek elnevezett, — közel jövőben pedig silány külföldi gyártmányu „honi termék“nek elnevezett cikkekkal fogják a társadalmat mégtéveszteni.

Kiszámíthatlan bajnak leendő okozója ezen körülmény. Jól értsük meg egymást! Magyar iparosok ezek s nem kereskedők, kik azt állítják, hogy a cikkeket saját maguk termeléseivel tehát honi gyártmány, de valójában külföldi cégek áru. Mily rafinéria, mily vakmerőség.

Ez ideig míg magyar iparcikkeket — nagyobb kelendőség biztosítása czéljából külföldi elnevezés alatt hoztak forgalomba, nem volt mit féltetni, hiszen magyar termékeket árultak és pártoltunk. Igaz, hogy ez nem volt tisztességes formája a versenynak. Most azonban, midőn a hangulat kihasználásával — külföldi termékek magyar elnevezések alatt kerülnek forgalomba, nagyon is sok féltetni valónk van. Az erősbödő magyar ipart féltjük az ország beáramló hitvány külföldi portékákkal szemben. A tisztas magyar ipari mozgalom meghamisításáról, a magyar iparos be-

csületéről van szó. E fölött napirendre nem térhetünk.

Ezen külföldi termékeket honi elnevezés alatt kínálókat, szipolyozó iparos cégtől, melyek ily ravasz uton — módon szedik áldozataikat ovakodnunk kell.

Ezek az iparos cégek a tisztességtelen versenynek legveszedelmesebb fattyu hajtásai.

Bacilusok ezek, melyek megfertőzik a magyar piac egészséges levegőjét. E bacilusokat, hogy több kárt ne okozzanak a becsületes iparoknak, csirájában kell megfojtani.

Erre pedig első sorban a becsületes iparosok vannak hivatva, mutassák meg, mit tudnak termelni a külföldivel szemben. Eme fáradozásában a kormány és társadalom egyaránt támogatni fogják.

A tisztességtelen ipari és kereskedelmi versenyről hozandó törvény actusokra kíváncsiak vagyunk, vajjon elég erélyesen fog-e eljárni a tisztességtelen verseny ily ravasz uton való követői ellen, a tisztességes ipar és kereskedelem veszedelmes concurrensével szemben.

Itt fél intézkedésekről nem beszélhetünk, itt a legerősebb és legerélyesebb törvényekre van szükség, melyekkel móresre taníthatjuk a piócákat!

H I R E K.

— **Esperességi gyűlés.** A békési ág. hitv. ev. egyházmegye, évi rendes gyűlést, f. hó 28-án tartja meg Crosházán.

— **A szarvasi iparos ifjak** önképző köre által f. hó 3-án az Erzsébet ligetben rendezett Népünnepély felette jól sikerült, A feles számmal megjelent díszes közönség igen jól mulatott. a bemutatott több

SZARVAS és VIDEKE TÁRCZAJA.

Csöndes dráma.

Haza gondolok olykor a kis városra, amelyben születtem. Látom apró házait, a zezugos sáros utcákat — úgy fekszenek ok a sárga habbal csendesen folydogáló Körös partjára, mint egy kis, félénk gyermek, akl anyja karjába hajlik. Látom a pompázó főteret, a nagy ódon templomot és a korzót. Sárga parolis bakatsztek csörtetik itt kadjukat halálos unalomban. Sorukat átkozva sóvárogva gondolkoznak nagyvárosok garnizonjairól, melyekben oly édes lehet az élet. Az erdőt is látom, a melyben gyermek álmaimat elsőhajtottam és a temetőt kis kápolnájával: oly sokan alsznak benne azok közül, akiket szerettem . . . A Körös nyárfái susognak, de csend van különben béke, semmi zaj, hire se a láznak, mely korbácsolja népét a nagyvárosoknak. Itt csendben élnek az emberek . . . és gondolkozván eszembe ötlenek ama szomorú és kicsi drámák, a melyek e kis helyen lejátszódtak. Szenvedésekre, küzdelmekre, győzelmekre és bukásokra gondolok; e jelentéktelen városka volt színhelyük és akik alattuk véreztek, örültek és szenvedtek, kisvárosi apró népek voltak mind.

Elszáll a lelkem oda, a sárga Körös partjára . . . E kicsi szürke városkába száll, mélézva emlékezőven a multra. Ott más az élet külső képe, ott zajtalan siklanak a napok. De benn a békés fehér házakban emberek élnek ott is. Vágyak hevítik őket, a boldogság álmát hajszolják ok is; a kétségbeesés marja sziveiket a sors csapásai alatt és ujjonganak ha reájuk mosolyog az öröm muló sugara. Csak ugy mint azok, akik tomboló zajában hánykódnak a nagyvárosoknak. Csak a színek tompábbak a csendben. Az élet egyforma mindenütt, ahol lakik, a kinek rendeltetett küzködni, szenvedni és bizni; Az ember . . .

Egy egyszerű történetet, amely emlékezőven, eszembe jutott a kisvárosi emberek életéből, akarok most elbeszélni.

* * *

A körösparti kisvárosban, a vasút utcában állott háza az öreg Szempei Hermanának. Barátságos mosolygó ház és megelégedett emberek laktak benne. Életük java örömben és békében folyt le. Tartalmat a nyugalmas munka adott neki, és édessé tette az idős törzsön fakadó friss hajtás: Jolánka, az öreg pár hajadon leánya.

E kis család életét nem zavarta semmi. A gazdaságon áldás volt. a kis öröklött vagyon nőttön nőtt a szerencsés évek során. A becsületes iparkodást itt siker koronázta. Sempci, az egyszerű kisvárosi ur bülesen sáfárkodott apai örökével. Ifjúkorától a munkára szánta

magát Korhelységre, dzsentrikskedésre nem volt hajlandósága, a politika nem ingerelte. Korán belépett apja gazdaságába s mikor eljött az ideje elvett egy hozzávaló szép egyszerű urileányt. Csendesen dolgozott azután és így, az idő jártával gazdag ember lett, nyugodt boldogságban élvén az eldugott kisváros vasut-utcai házacskájában, a hol az apja meghalt és a hol ő is megakar halni.

Igy, deresedő hajjal pirósarcu, jókedvű öreg ur lett belőle. A nagy gazdaságot maga vezette most is, szerezte a vidám társaságot, feleslegéből egy derék ember öntudatával tekinthetett pályájára. Mellette szeretben állott felesége, még a régi nagyszonyok maradvéka. Nem ösmerte az idegeket, a rossz regények és tunyaság sohase mételyezték meg képzeletét Nagylánggal nem lobogott soha, de csendes tűzénél jó volt melegedni azoknak, akiket szeretett. Híres kompótokat csinált, de ha kellett tanácssal és tettel segítette a a férjét. Okosan kormányozta a házát, szerette a férjét és nevelte a gyermekét. — Ez volt az élete.

Egyetlen gyermeküket talán azért szerették oly rendkívül, mert az Isten későn, mikor már nem is várták áldotta meg vele frigyüket. Hazasságuk tizedik évében született a kis Jolán. Reáparazolták a szülői szeretetnek — ah, mily kiapadhatatlan az — minden kincsét, öregedő szívük minden melegt. Fényessé, meleggő, boldogságossá akarták tenni életét, elhárítani előle minden akadályt, betelve látni minden vágyát. Életük alapja, tartalma, czélja csak ő lett.

féle verseny futások, díj birkozások, pózna mászás verseny táncolás, aludt tej és gombóc evéseken. Este az után kezdetét vette a tánc, melynek csak a már erősen süttő reggeli nap vetett véget.

— **A szarvasi kereskedő ifjak** f. é. június hó 30-án a szarvasi kereskedők egyesületének könyvtára javára, az Erzsébet Ligetben, zártkörű táncestet rendeznek.

— **Eljegyzés** Joszifovics Miklós; zágrábi m. kir. posta és táviró tiszt, pünkösdi első napján váltott jegyet Nagylakon, Dr. Laurovics János községi orvos szeretetre méltó leányával, s özv. Bakay Dánielné urnó unokájával — Margit kisasszonnyal. Gratulálunk.

— **Iskola látogatás:** Rezey Szilvius, Békés megye tanfelügyelője, f. hó 5-én a kondorosi iskolákat tisztelte meg látogatásával, s a tapasztalt rend, s a növendékek szép előmenetele miatt, legnagyobb mérvű meglepedésének adott kifejezést.

— **Brutális udvarló.** Pünkösdi másodnapján az Erzsébet Ligetben megtartott táncmulatság alkalmával Czupra János asztalos legény a feletti dühében hogy Ongyaskó Ilona — kinek ő már régebb óta udvarló — egy más legénnyel táncolt, őt ott a közönség szeme láttára felpofosztta, s ezen kívül a legkiméletlenebb szavakkal illette. A sértett kis leány, minthogy nem akadt, ki helyette elégtételt kérjen és vegyen, az esetet feljelentette a szarvasi kir. járásbírósnak. Kíváncsian várjuk, hogy vajon mily mérvű büntetést fog kapni az illető legényke, minősíthetlen maga viselkedéséért.

— **Öngyilkos tanító jelölt:** Czeizlinger Antal — Czeizlinger László csabaesüdi uradalmi gépész fia, f. hó elsőjén szüleihez Csabaesüdre haza utazott, s ott egy 9 mm. Flanbert fegyverrel szíven lötte magát. — A lövés semmi rajt sem csinált s így csak később s csak akkor vették észre hozzátartozói az öngyilkosságot, mikor Czeizlinger Antal már kiszenvedett Ágya előtt a földön 'eküdt, s inge mellén kigombolva volt. szíve táján egy véres lösebb tátongott. Szülei, hozzátartozói még csak nem is sejtették a véres szándékot, mely az öngyilkos ágyában már napok óta megfogamzott s így tettének valódi okát sem tudták. Hátrahagyott leveleiből a jövő iránti kétségbe esést említi, mely tettének okozója volt. — Szüleihez a következő levelet intézte, melyet még Május 28-án megírt:

„Kedves jó szüeim! Megengedjétek, hogy ezt tettem, de kénytelen voltam vele, mert nekem az élet nem nyújt semmi örömet és a jövő sem ígér semmi jót.

Annyit szenvedtem már, hogy nincs kedvem élni, nagyon sajnálak beneteket, mert tudom, hogy szeretek és bennem reméltétek öreg napjaitok támaszát, azért kérlek beneteket, bocsássatok meg.

Állásomat önkényt hagytam el, nagyon jóheiyem volt, jó családnál voltam. kiket az Isten áldjon megmarasztaltak, de én eljöttem, mert közeletemben akar, tam meghalni.

Úgy mutatta minden, hogy Szempcinek e vágy is teljesül. A leánya lassan gyönyörű hajadonná serdült. Szépsége híres volt a vármegyében, szelíd bájosságáról meséket mondtak. Tündére lett a régi háznak melyet az ő ifjúsága ny fényvel aranyozott be.

Husz éves korában Szempciék férjhez atták Jolánt Bükk Lászlóhoz. A lány választása összeesett a szülők legtitkosabb óhajításával. Laci, derék, komoly fiú volt külföldi főiskolákat járt és most jött haza, hogy a birtoka kezelését átvegye. Hozzáadták tehát a lányt, csak azt követvén ki, hogy fiatalok hozzájuk jöjjenek lakni.

A fiatal pár beköltözött az öreg házba, melyhez új szárnyat és építettek, berendezvén modern pompával. A boldogság jött velük a Szempci kuriába. Az öregek saját ifjúságokat látták feljúlva gyermekeikben. A fiatalok pedig szemléltették későbbi életük példáját. A szeretet, talált otthon a házban, a mi legfőbb java, legértékesebb, drága virága az életnek és a melyet az emberek oly gyakran taposnak el ostobán.

Egy évig tartott ez a derűs, szép élet. Ekkor Jolán beteg lett és egy fiugyermeket szült. Az új élet egy régít kért váltságul. A fiatal asszony nem kelt fel többé. Meghalt gyermekágyban.

Egy szürke vidéki kis városban meghalt egy asszony. Fiatal, szép, gazdag volt igaz — de nem szenvedett sokáig és mindennap halnak meg asszonyok fiatalon. Az eset szomorú, a csapás súlyos — de hisz az idő segít és nincs seb, a melyre gyógyulás ne volna.

Az élet azonban gyakran megcáfolja az utszéli bölcselkedést.

Most pedig Isen veletek, majd a tulvilágon ismét találkozunk. — Kivánom, legyetek boldogabbak mint szerencsétlen fiatalok. — Czeizlinger Antal s. k.

U. i. Ne gondoljátok, hogy a vizga végett tettem, nem, én attól nem félttem.

Temetése pünkösdi másod napján ment végbe.

— **Öngyilkos aggastyán.** Hraskó János 82 éves szarvasi lakos, f. hó 6-án délután, halászelki tanuján egy ócska selyem kendővel felakasztotta magát mire tettét észrevették, akkora már megszűnt élni. Hozzártatózói állítása szerint, kétségbeesett tettének oka, az életunság volt.

— **Mi az oka?** Téli idején, általában a panasza, hogy községünk piacsterén — dacára annak, hogy a kofák annak részletes kikövezését már megkérték feneketlen a sár. Az urak nők alig képesek bevásárlásaikat eszközölni, azonkívül a munkás népet is nagyon bosszantja ez állapot, mert a rendőrök a járdáról minduntalan leszóítják őket. Községünk előjárósága már rég be látta ez állapot tarthatatlan voltát. s elhatározta, hogy a piacsterét kifogja köveztetni, s e célból megbizta a mérnököt hogy a piac teret mérje fel, s a tervezetet s a költségvetést nyjtsa be az előjáróságnak. Dacára annak hogy e megbízatás már egy évnél régebb keletű, s mint értesültünk a piactér mind e mai napig nincs felmérve mert községünk mérnöke nagy mérvű elfoglaltsága miatt, mind e mai napig nem tudott magának annyi időt szakítani, hogy meg biztassunk eleget tehessen.

— **Dalestély.** Alig hogy megalakult a szarvasi dalkar már is hathatósan igyekszik magáról életjelt adni, a mennyiben jövő hó elsőjén, az Árpád szálloda nyári helyiségében, táncal egybekötött dalestélyen szándékozik bemutatni az érdeklődő közönségnek, hogy megalakítása óta mennyire haladt.

— **Vizsga tétel.** Osztroluczki János szarvasi, Vitályos Gábor öcsödi községi írnokok, Bekésmegye törvényhatósága előtt, a múlt hó 29-én tették le, a községi jegyzők részére előirt vizsgákat.

— **Nyári zivatar.** F. hó 2-án délutánrémes tarjagos felhők tornyosultak az égen, mignem négy óra felé viharzerű szél kíséretében, nagy mérvű villámlás és dörgés között megindult a zápor eső, öt óra tájban leis csapott a villám Mikolai János örökösai tulajdonát képező ház tüzfalába, de szerencsére nem gyújtott, s így a nagy ijedségen kívül, allig okozott némi kárt.

— **Hivatalos humor.** A csáki állomás előjárója szabadság idejének tartamára, az aradi üzletvezetőség, az állomási előjárói teendőket ellátására Ördög Károly nevű hivatalnokát küldte ki. Ördög megérkezvén Csakóra, az utjába került váltó őrtől kérdi, hogy hívják magát? Angyal János kérem aláson, ne nem tudom választott az állomási előjáró, hogy miként fog ezen a kis állomáson egy más mellett megférni az Angyal és az Ördög.

— **A levélbélyegek eltörlése.** Angliában és Németországban kísérleteket tesznek a levélbélye-

gek használatának eltörlésére, Angliában önműködő pénzbeszedő és bélyegző szekrényekkel akarják a levélbélyegeket feleslegessé tenni, míg Németországban legújabbán az, aki legkevesebb 500 levelet egyszerre fölád a leveleket nem tartozik bélyegekkal ellátni, hanem a poszdíjakat készpénzben lefizeti. A postahivatal azután bélyegzőt nyom a levelekre, amely jelzi, hogy a portót lefizették.

CSARNOK.

Talmi szerelem.

Kies fekvésű, erdős hegyekkel körülvárt felvidéki lüirdő egyik villájának erkélyén ülünk s tele tüdővel szívjuk az üde, balzsamos levegőt.

A természet fenséges pompájában ragyogott szemünk előtt, a lenyugvó nap bibor fényével bearanyozta a hegyet, völgyet, az erdőt.

Hárman voltunk. — Vass Eleinér a mérnök, meg a felesége. — Az asszonyt én csak Irának hívtam, mindkettőjükhez régebbi barátság fűzött.

Meg új házások voltak s a mézes hetek edős boldogságát éltek. — Kéz kézben volt és jelentős mosollyal néztek egymás szemébe. — Így is meg lehet egymást érteni. — A szem beszél s feleletet is ad.

Vajjon miről beszéltek? Nem vagyok ugyan sem önző, sem irigy, de az már mindnyájunk közös gyöngéje, hogy ha egy szép asszonyt más ölelő karjaiban látunk, önkényt feltámad bennünk az ördög, mely ő ztökél, biztat: miért nem lehet neked is úgy?

Aztán a szerelemről beszélgettünk. — Az egész környezet csupa szerelem volt; fű, fa, virág s a nagy természet, minden szerelem lehet.

A mérnök mély meggyőződés hangján beszélt — s igyekezett szavainak igazsága felől mindenkit meggyőzni.

— A valódi szerelem amint titkolni nem lehet, ép oly lehetetlen azt magunkra erőszakolni. — Vagy szeretünk — s ezt eltagadni nem tudjuk, vagy nem szeretünk s akkor a szerelmet adni képtelenség.

Az asszony nem szólt semmit. — Merőn nézett maga elé s gondolatai, mintha egy pillanatra messze ragadtak volna. — A másik pillanatban azonban szerelmes tekintete ismét az urán függött s közelebb húzódtott hozzá. — Aztán, hogy ő is mondjon valamit, hirtelen felém fordult.

— Nos és mi a maga véleménye? — Én annak hiszek, amit látok. — Különbben is semleges területen állván, más szemüvegen nézem a világot s így megállapíthatom, hogy Irma asszony csakugyan szereti az urát, az ura pedig imádja a feleségét. — No ugye, hogy ugy van!

A társalgás fonala itt aztán megakadt és sokáig szótlannul ülünk, mindenkit saját gondolata foglalkoztatott.

... Lassan szált le az est, a nappali hőséget langy meleg váltotta fel. Egy ideig még ott ülünk s szótlannul gyönyörködtem két ember boldogságában. Mikor aztán egyedül maradtam még sokáig bolyongtam a sétányok néptelen utain élvezve a magány fenséges csendjét. — Poetikus hangulat fogott el, mindent szébné láttam, a hold fenyesebb volt, a csillagok szűbben ragyogtak, a virágnak bódítóbb volt az illata. — Ilyen a boldogság, másra is átragad.

De azután az ellugyatótság kellemetlen érzete fogott el. — Nincs kenkim, egyedül állok egy magam a nagy világban, nincs senki, ki szeretettel gondolna rám, egyedül, egészen egyedül vagyok. — Fejem kissé nehéz volt s valami bágyadtság ömlött el egész lényemen. — Nem jól éreztem magam. — Valami bántott, amit magamnak sem tudtam volna megmondani. — Mindig a Vas Elemérék boldogsága jutott eszembe. Igyekeztem gondolataimat más tárgyra átvinni.

A szép Lola jutott hirtelen eszembe — a szép művésznő, ki napok óta ott aralta babérait. — Nem ugyan művészetével, hanem inkább csillogó parázs szemével, melyek a hódolók és a magas művészetért rajongók egész seregét hajtották térdre a művésznő előtt. — S a művésznő nem volt fukar. Kezdttem össze hasonlítani a két asszonyt. — A szerény ibolyát és a büszke vadrózsát. — S az eredmény az lett, hogy Irma a szende, szűcses, bájós asszonyka került győztesen a kacér és hódító Lola felé.

Egy tenyérynél felleg uszott csendesen az eg kékjén s a halvány hoidat eltakarta. — Fejem szédült és a buja illatos fű olyan hívogatólag tekintett felém. — Az uttól kissé beljebb lefeküdtem az illatos fűbe s

A Szempci-ház békéjét Jolánnal temették el. A gyász nem tágitott többé a falak közül.

Szempciánét, a türelmes okos nagyasszonyt az örüléstől féltették. Napokig nem volt eszméletnél. Azután a ház abba a szárnyába költözött, a hol a lánya meghalt. A régi kitűnő háziasszony nem törődik a háztartással, sem semmivel, a mi nem gyászát illeti. Mindennap sötét fröcsöket kiköszörít a temetőbe, a pompás márványemlékek díszített sírjához. Idehordja a tavasz virágait, a nyár gyümölcseit garmadába, mind. Fájdalma kíváncsi pletyka tárgya már. Az emberek nem tudják megérteni, hogy van létségsécsés, amely nem enyhül, van kin, a mely mindig oly égő, mint az első napon.

Az öreg Szempci unokájának él. Élete, reménysege, örökségének fénye oda. Csak sivatágot érez, csak a kötelesség tartja fönn. Nem remél, nem vár az élettől semmit.

És oda élete az ifjú férjnek is. Ő egész élete boldogságát temette el... Az ő vesztesége talán a leg-súlyosabb.

Az emberek élnek, mozognak cselekszenek a többi ember között. — Békésen, csendesen, mint kisvárosban szokás. Ám szívük össze van tépve és gönyedőn, összezúzva húzzák, mint mázsás álmogolyót a megmérgezett élet irtózatossá kinjárt.

Egy csendes dráma ez csupán, melyre lelkem, elszállván partjára a sárgahabu Körösnek, im visszaemlékezék.

Báttaszékly Lajos.

halgattam egyhangu zizegését amint a szellő végig sóhajtott felette.

Lépteket hallottam közeledni ekkor s hang ütötte meg füleimet. Már távoznai akartam, midőn Vás Elemér jött felém karján Lolával s egy padon közvetlen közelében ültek le.

Elemér izgatott volt. — Sebesen beszélt s hangja remegett, amint Lolának szemrehányásokat tett.

Lola guuyosan nevetett.

— Csak azt akarta? S ezért kellett eddig jönni? Még náthát is kaphatok, olyan hüvös van.

— Az nem beszél így, aki szeret. — Lola, könyörgöm, ne kinozzon, ne gyötörjön tovább.

— Hallja Vass, maga igazán kezd nevétséges lenni. — Ha magának az ember a kis újját nyújtja, mindjárt az egész kezét akarja. — Ne legyen gyerek.

— Örültem szeretnem s nem tudom mit teszek. — Elöttem minden egyéb elenyésző, kicsiség, — csak egyet tudok, egyet érzek: hogy szeretem.

— Szégyelje magát, talán még sirni is tudna. Hanem jó, megteszem. — Ezután szőr csuhában fogok járni s fejemre hamut szórok. — Bőjtölni fogok, szóval eddigi életmódommal felhagyok. Nem fogok udvaroltatni magamnak senkivel, egyedül csak a magám leszek. — De — tette hozzá kevés szünet mulva Vass arcát veregetve — de csak — egy feltétel alatt.

— Drága angyal. — Mondja oh mondja gyorsan s én mindent megteszek. — Semmi sem oly drága, semmi sem elég nagy áldozat, hogy azt meghozni ne tudnám.

— Mondjam . . . ne mondjam . . . ingerkedett Lola.

— Mondja . . . igen mondja.

Lola fölényes gunnyal nézett a gyáva szerelmes emberre s aztán merően a szemébe nézve sziszogte:

— Minden héten hat szabad nap, melyen másé is lehetek!

Vass gutaütötként meredt a szép asszonyra, olyan bambán nézett rá, mint az eszelő, mikor gondolkozni próbál. — Aztán hirtelen magához tért. — Kezét végig simította nedves homlokán. — Nagyon akart mondani, gyorsan jött az elhatározás, de a másik percben ismét visszaesett előbbi szánandó gyáva szerepébe, tekintete ezért is bocsánatot kérni látszott.

Megőrülök . . . megőrülök — susogta vonagló ajakkal.

Lola átölelte, hizelegve simogatta arcát, csókjaival tapasztotta le a lázadó ajkakat s Vass — az erős ember — benuultan, tehetetlenül hagyta magát elvezettetni.

Ezt az áldozatot is meghozta, hogy szerelmét el ne veszítse végkép.

A levegő fele lett nehéz párákkal, s fojtogatta láthatlan kezével torkomat. A hold sem világított többé oly szeliden, a csillagok most már nem ragyogtak. — Kábultan keltem fel s támolygó léptekkel haladtam tova. — Ilyen hát az ember s ezt nevezik boldogságnak. — Kiáltani szerettem volna, de össze szorított ajkamon nem jött ki hang.

— Nyomorult . . . hitvány csaló!

Az asszonyt sajnáltam csak. — A szegény Irmát. Az ártatlan szende nőt, ki az álom ölelő karjai közt nyugodtan pihent ugyanakkor s álmodta boldogságát s ajka szerelem ittasan talán ép a hűtlen nevét rebegte.

Aludj csendesen, ne tudj, ne lásd a borzasztó valót, légy boldog tovább is és hidd, hogy téged forrón szeretnek, igazi szeretettel. Hidd továbbra is, hogy a szerelmet hazudni nem lehet.

Lépteim a pavillon felé vittek, talán a szerencsétlen asszony iránti részvét vonzott.

Ovatosan akartam végig surranni, hogy lépteim zaja ne zavarja a szendegő asszonyt. De az már késő volt, nem vigyázhattam eléggé, mert a másik pillanatban az ajtó hirtelen feltárult s Irma lépett ki igéző pongyolában.

Mint aki egy rég várt s epedve óhajtott pillanatot végre elér — boldog örömmel s rajongással vetette magát keblemre.

— Béla, édesem, csak hogy már itt vagy.

Ekkor nézett csak rám.

Aztán felsikoltott és örülten, mint a tetten ért a szegény elől futva — rohant szobájába.

A Béla — az nem én voltam.

* * *

Másnap csomagoltattam s utaztam haza. — Nehéz volt ott a levegő, nem maradhattam tovább.

Tarr Dezső.

— A munkaérték sokfélesége.

Egy elmés angol hírlapíró a következőképpen állította össze a különféle emberi munkák pénzértékét:

Tennyson, a nagy költő egy üres padírra verset ír, ezáltal a papír 65 000 dollárt ér. Ez a lángész.

Uanderbilt csak egy két szót ír rá és a papír értéke öt millió dollár. Ez a tőke.

Az amerikai kormány néhány sort nyomat rá s kimondja, hogy husz dollárt ér. Ez a pénny.

Egy mechanikus egy öt dollár értékű acélból ezer dollár ára órarugót készít. Ez az ügyesség.

A kereskedő öt cent értékű árut egy dollárért ad el. Ez az üzlet.

Egy urnó 30 dollárt fizet oly kalapért, mely 75 centet ér. Ez az örültség.

s végül a munkás 10 óra hozzat nehéz követek hord és egy dolárt kap érte, Ez a becsületes munka.

Nem lehet tagadni, hogy ebben az érdekes összeállításban nagy tanulság rejlik.

Időjárási jelentés 1900. jun. 2—8-ig.

Nap	Csapadék 24 ó. alatt m. m.	Hőmérséklet C. fokban				Az esőzés (csapadék) kezdeté és vége Jegyzet	10 ó. vasárnapján a szárahán cm.-hour/óra reggel
		7 ó. reg.	2 ó. d. u.	9 ó. este	kö- zép		
2	25.4 zivatar eső	22.1	25.0	16.5	20.9	d. e. 1.9 12 ó. 3.4 12 ó. zápor — 3.9 mm. d. u. 1.4 4 ó. 1.4 7 ó. zivatar eső	
3	0.1 eső	21.2	27.7	19.0	22.6	d. u. 3 ó eső	
4		22.2	28.6	20.2	23.7		
5		21.3	29.6	22.5	25.1		
6	eső nyoma	17.5	26.2	20.2	22.6	este háromnegy- ed 7 ó. eső nyoma	
7	1.6 eső	19.0	25.6	19.	21.4	éjjel eső	
8	1.7 zivatar eső	18.6	28.4	18.5	21.8	d. u. 3 ó és há- romnegyed 5 ó. zivatar eső	

Szarvas, 1900. június 9.

Plenczner Lajos.

Irodalom.

— **A football.** Ez egy 68 cm. átmérőjű bőrrrel bevont gumilabdának az angol neve. Nálunk még nem szerelték ez a lapda honosságát. — mert sem magyar neve nincs, sem az eredeti angol nevet nem gyárták át magyar hangzásúvá. Hanem, ha a sport kedvelőit továbbra is olyan ellenállhatatlanul hódítja a táborába, mint eddig, akkor csakhamar olyan magyar játék lesz a lapdarugás, mint akár a „longa“.

Alig van négy-öt esztendeje, hogy a „football“ elinult közös hazájából, Angliából és végig gurulva Francia- és Németországon, hozzánk is eljutott. Magyar földön természetesen Budapest volt az első állomása, a hol annyira fölkapták, hogy ma már nemcsak a sport egyesületek állítanak csapatokat, hanem még a különféle középiskolák tanulói is barátságos „match“ban mérkőz össze erejüket.

Micsoda büvös-bájós ereje van éppen a footballnak (a neve is olyan különösen hangzik), hogy olyan hamar aklimatizálódott? Annyira szeretik, oly lelkesen művelik, hogy az ember nem tud elég csodálkozni rajta.

De hát, még egyszer kérdezem, mi lakozik benne? Maga a lapda, miut már említtem, semmit sem mutat a játéknak? Olyan egyszerű, mesterkéletlen, hogy a ki soha hírét se hallotta, az is megérti előszöri látásra. Két tizenegy-tizenegy emberből álló csapat rugja hajtja a lapdát egymás ellen és mindenki azon mestorkezik, hogy a másinak a kapujába valamiképpen berughassa. Ez a naiv versengés miképpen tudja a mi eltompult, elfinomodott századvég idegeinket annyira hatalmába keríteni, hogy képesek vagyunk a mástól óráig tartó játékot lankadatlan figyelemmel kísérni? Másfél óra? A modern embernek vághetetlen örökkévalóság, folytonos újabb és újabb tizalom, változatosság nélkül.

De a közönségen meg sem csodálkozom annyira, mint magugon a játékosok. Ma, mikor ingyen, önzetlenül egy lépést sem tesz senki, mikor művészetet, sportot önmagáért alig művelnek, sportok állanak össze és fáradságot nem kímélve üzik a football játékot a nélkül, hogy reményük lehetne valami anyagi haszonra.

Annak az érdeklődésnek a nyitját, a mit úgy a sportemberek, mint a néző közönség a football iránt tanúsít, abban látom, hogy ez a játék az ideális sportnak jogözetlenebb eszköze. A sportot szolgálja komolyan és becsületesen, mert verseny az ételföltétele, diadal és vereség az eredménye. Lovagolhatok, bioziglizhetek egymagam, úgy, a hogy nekem tetszik, de footballt csak tíz összetanult társammal játszhatom, más tizenegy összetanult ember ellen.

Verseyezni készíti a football a legutolsó kocza-csapatot is, a mely versenynek győzelméi a ezéjja, magáért a győzelemért.

És azt gondolom, hogy az erők 'mérkőzése, anyagi érdek kizárása mellett, a nézőre valami fölemelő, harmonikus hatá gyakorol.

A küzdelem magával ragadja, figyelmét leköti és örömebe, lelkesedésbe nem vegyül a gyöngébbik iránti szánakozásnak egyetlen csöppje sem.

NYILTTÉR.

Mint hogy a tavasz előrehaladásával csecsemőt, gyermekeket és felnőtteket egyaránt fenyeget a járványok veszélye, ismét csak a minden alkalommal hálásan fogadott

M O H A I

ÁGNES-forrásunk

vízének használatát ajánljuk. Egyrészt mert olcsó, igen kellemes és tiszta ivóvíz lévén a tavaszi és nyári évszakokban kedvelt élvezetszerként szerepel, másrészt, mert dus szénsavtartalmánál fogva specíficus óvószer is a tiphus, cholera és a gyermekek tiphoid-szerű tavaszi-nyári hasmenése ellen. Ehhez járul még, hogy a csecsemőt is megvédi az ilyenkor nagyon veszélyes hurutos bélbántalmak ellen, míg szoptatója e víz használata folytán nagyon kedvező és összeteltű és bőséges tejet nyer. A már meglévő gyomor- és bélhurutot gyermekeknek és felnőtteknek gyógyítja. Kellemesen hatván be szénsavánál fogva a gyomor és bél idegeire; a gyermekek lázas megbetegedés-ét pedig nélkülözhetelen, hűtő huyható és a szomat csillapító hatásánál fogva.

— Kedvelt borviz. —

A mohai Agnes-forrás kezelősege.

Főraktar:

Édeskuty L.

cs. és kir. udvari szállító

BUDAPEST, V., Erzsébet-tér 8.

Kapható minden gyógytárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Helybeli főraktar:

Csapó Soma fűszerüzletében ugyan itt kapható Kőbányai Királysöröző részv. társaság. „Királysöre“ a mely legjobb kellendőségnek örvend.

2—24.

1751 tkvi

1900

Arverési hirdetmény.

A szarvasi kir. jbiróság mint tkvi hatóság közbírré teszi, hogy Dóczi Sándor öcsödi lakos mint az orosházi tpenztár engedményese végrehajthatónak ismeretlen tartózkodású Kis Béni, Kis Mária Bertók Bálintné és Kis Antal végrehajtható szervenődök elleni 300 kor. tőkekövetelés és járulékaí iránti végrehajthatási ügyében, az öcsödi 734 sz. tjkvból az 1527/900 tkvi sz. végzés következtében az öcsödi 2645 sz. tjkvbe ártirt 931 hrsz beltelkes házra 374 korona kikialtási árban az öcsödi 2537 sz tjkvb, A + rsza felvett 2022 hrsz. 1 hold 800 □-öl veresházi szántóra 226 korona kikialtási árban és az öcsödi 734 sz, tjkvben. A I 3 rsz; a. felvett 2074—74 hrsz. 8 hold 1560 □-öl vekeroldali szántónak Kis Béni, Antal. Kis Mária Benedek Bálintné nevéen álló 1/4 ed részére 782 korona kikialtási árban elrendelte és, hogy a tentebb megjelölt ingatlanok az 1900 évi augusztus 16-án d. e. 8 órakor öcsöd község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul is eladni fognak,

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben avagy óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, a vagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikialtított szabályszerű élismervénynt átszolgáltatni

Kelt Szarvason 1900 május 14-én.

Kir jbiróság mint tkvi hatóság-

Mészáros,
kir. jbiró,

